

De Mariaverschijning

Lynn had er een enorme hekel aan. Ze genoot van de wisseling van seizoenen, maar als het weer niet paste bij het seizoen, was het voor haar alsof ze in een nachtmerrie terecht was gekomen.

- Moet je zien, zei ze verontwaardigd, terwijl ze Renee met een breed gebaar op de omgeving wees. Dit slaat toch nergens op! Alsof we in de reclamefolder van een reisbureau zijn aanbeland.

Renee keek echter goedkeurend rond. Ze waren zomaar een eindje gaan rijden. Toevallig kwamen ze in een verlaten natuurgebied terecht. Een prima stukje hei, dacht Renee. En heerlijk weer. Zonnig, warm en droog. Ze dacht zelfs een krekel te horen.

- Cool, zei ze, terwijl ze een zonnebril uit haar tasje haalde. Jammer dat de kinderen er niet bij zijn.

- Die geven niets om de natuur. Was het maar cool. Het is warm. Maar ik dacht te kunnen genieten van slecht weer. Knus aan de thee, buiten stormt het, de wind is guur, dat weer... je kent het wel.

Renee knikte.

- Zouden er nog vlinders zijn? vroeg ze nieuwsgierig.

- Vlinders?! zei Lynn. Ik wil armzalige inboorlingen zien, die met een takkenbos op de rug over de hei strompelen, tegen een zware sneeuwstorm in.

- Dan heb je het over de winter, zei Renee. Het is nu herfst.

- Het is zomer!

- Stadsmens, zei Renee hoofdschuddend. Je hebt gewoon te weinig voeling met de natuur. Het is nog steeds herfst en dit is een typisch herfstlandschap.

- Negentien graden in de schaduw. Nou, of het herfst is.

Renee pakte haar bij een arm en wees naar een kale boom op een zanderige plek.

- Ja? zei Lynn. Die is door de bliksem getroffen. Wat wil je daarmee zeggen?

- De schaduw, Lynn. Kijk eens naar de schaduw. Zie je hoe lang die is? Het is pas half vier.

- Dus? Als die boom kleiner was geweest, zou de schaduw ook kleiner zijn. Bovendien, in de stad hebben we lantaarnpalen. Ik vind die boom geen verbetering. Een lantaarnpaal geeft tenminste licht.

Laten ze die boom zo staan? Die is toch dood?

- Nee, die boom leeft.

- Hij is dood.

- Hij leeft. De boom zelf is wel dood, maar hij zit vol met leven.

- O, op die manier, zei Lynn. Insecten?

- Een heleboel insecten.

- Fijn zo. Rijden we weer verder?

- We blijven hier even staan.

- Dan kunnen we net zo goed een eind gaan wandelen.

- Nee, zei Renee. Het is hier nogal stil. Mijn auto is de enige die aan de kant staat. Mij te link.

Lynn leunde, net als haar vriendin, met haar billen tegen de motorkap van de cabrio.

- Hoor jij die krekel? vroeg Renee.

- Ik dacht dat het een of ander gereedschap was.

- Zit niet te zieken, Lynn. Jij hebt verstand van geluid. Als dat een krekel is, weet jij het eerder dan ik.

- Het is een krekel. Eentje die vergeten is, dat we al in de herfst zitten. Waarschijnlijk is zijn hele familie vertrokken, maar hem hebben ze expres niet wakker gemaakt.

Renee glimlachte. Ze keek omhoog, zodat ze de warmte van de zon op haar huid voelde.

- Nu moet ik in een ander boek beginnen, mopperde Lynn.

- Hoezo dat? vroeg Renee.

- Nou, ik lees het liefste een boek dat bij het seizoen past. Dus een boek over een of ander warm land in de zomer, maar in de winter zoiets als Het beleg van Stalingrad.

- Wat lees je nu?

- Een boek over een man die door de Verenigde Staten van Amerika reist. Hij doet daar ongeveer een jaar over. Het is nu herfst en hij is in Wyoming aangekomen.

- Je houdt me voor de gek, zei Renee.

- Waarom zou ik je voor de gek houden? vroeg Lynn. Het is echt zo.
 - Als die man in dat boek vier seizoenen lang door de VS reist, passen minstens twee seizoenen niet bij het moment van lezen. Hoe lang doe jij over een boek?
 - Och... ongeveer... vier seizoenen.
- Moedeloos schudde Renee nee.
- Warempel, zei Lynn, zie je dat?
- Ze wees naar de kale boom.
- Je snapt het nu, vroeg Renee, van de schaduw?
 - Nee, zei Lynn, die vorm. Net boven de dikke tak naar rechts.
 - In de lucht? Renee deed haar zonnebril af.
 - In de stam, muts. Naast de tak, maar dan iets hoger.
 - Je bedoelt die grote knoest?
 - Ja, kijk dan.
 - Naar die knoest?
 - Goed kijken.
- Renee deed haar best om iets bijzonders te ontdekken, maar ze zag het niet.
- Ik geef het op. Wat zie jij dan?
 - Maria. De Heilige Moeder Maria. Daar, die knoest is haar gezicht, de gespleten bast lijkt wel een kleed en dat stompje van een tak is net een gebogen arm met een kindje er in.
- Renee deed opnieuw haar best.
- Verrek, zei ze toen, het lijkt er inderdaad op.
 - Moeder Maria, zei Lynn triomfantelijk. We zijn getuige van een wonder. Dat wordt leuk verdienen. Ben jij goed in hout bewerken?
 - Het is de schaduw, zei Renee. Kijk maar. Door de schaduw lijkt die knoest op Maria. Als de zon een beetje draait, is het effect weg.
 - Uiteraard, zei Lynn. Maria verschijnt aan de gelovigen. Je kunt alleen verschijnen als je er af en toe niet bent.
- Lynn liep een stukje van de auto weg en keek om zich heen.
- Wat doe je? vroeg Renee.
 - Ik zoek een inboorling om het wonder te kunnen delen.
 - Dat kun je niet maken, zei Renee. De mensen hier zijn nogal conservatief. Ze zullen behoorlijk katholiek zijn.
 - Natuurlijk zijn ze zwaar katholiek. Je dacht toch zeker niet dat Maria in een of ander heidens gebied wil verschijnen? Daar heeft ze toevallig wel slechte ervaringen mee.
 - Welke ervaringen?
 - Nou, haar zoon is vermoord omdat er geen katholieken in de buurt waren.
- Renee zette haar zonnebril weer op.
- Je bent druk, Lynn, stelde ze vast. Heb je aan het kattenkruid gezeten?
 - Ik heb vandaag voor het eerst sinds lang geen hoofdpijn meer. Daar word ik altijd enthousiast van. Maar wat doen we nou met Maria?
 - Niets.
 - Het is een wonder!
 - Bel de bisschop.
 - Bisschoppen geloven niet in wonderen. Die zijn daar te hoog voor.
 - We kunnen wel een lokale pastoor opsnorren, maar voor we hier terug zijn, is de stand van de zon zo veranderd, dat je er niets meer van ziet. Wie weet, misschien lijkt Maria dan wel op de duivel.
- Lynn grijnsde.
- Stel je eens voor, zei ze, dat het werkelijk zo is. Dan zetten we hier een priester neer, zeggen hem dat Maria zal verschijnen, maar dat de duivel haar plaats inneemt als zich onder de toeschouwers een vreselijke zondaar bevindt.
 - Als dat zou gebeuren, kijkt iedereen meteen naar jou.
 - Nee, we laten hem hier alleen, netjes op z'n knieën. Uit piëteit.

- Ja, dat lijkt me een schitterend idee, zei Renee. Om hier met een krankzinnig geworden priester rond te moeten rijden.

- We brengen hem terug naar huis, natuurlijk.

- Slim is het niet, zei Renee.

- Waarom niet?

- Nou, je wilde toch geld verdienen aan je wonder?

- Ja.

- Denk jij, dat een priester die het gevaar loopt publiekelijk te worden ontmaskerd als een vreselijke zondaar, zijn parochianen gaat waarschuwen? Vergeet het maar. Die man zwijgt als het graf.

- We hebben toch ooit afgesproken, dat van ons tweeën ik de slimmerik ben?

- Nee, ik ben dat, glimlachte Renee, maar je begreep het blijkbaar niet.

Verrast zette Lynn een stap achteruit, alsof ze wederom een uitstekend idee had.

- Dat is helemaal schitterend! zei ze. Eerst maken we foto's van Maria, dan laten we de priester een middagje vertwijfeld zijn handen wringen en 's nachts, als hij terugkeert met een blik benzine om die boom in de hems te zetten, maken we weer foto's. Wat denk je, wat voor rel dat zal geven?

- En dat vind jij lollig?

- Het is subliem. Wonderen kunnen onderzocht worden. Maar als er bewijs van bestaat, in de vorm van een duidelijke foto - niet flitsen, overigens - en het wonder is vernietigd, dan kan niemand het verhaal nog ontzenuwen. Deze Mariaverschijning gaat de annalen in als... De Maria van de Heide!

- Is dat niet een minister, Maria van der Heiden?

Lynn hief moedeloos geworden haar armen ten hemel.

- Ga je nu opstijgen? vroeg Renee. Dan pak ik even mijn mobiel voor een mooie foto.

Verslagen liet Lynn het hoofd hangen. Toen keek ze langzaam op. Renee volgde haar blik. Ze schoof haar zonnebril omhoog en fronste haar wenkbrauwen. De boom gaf inmiddels het beeld te zien van Jezus die een hand opstak, twee vingers aaneengesloten, alsof hij iets te melden had.

Lynn greep naar haar voorhoofd.

- Het is de schaduw maar, zei Renee.

- Weet ik, zei Lynn. Ik krijg opeens weer hoofdpijn.

- Vervelend, zei Renee.

- Het is misschien de zon.

- Mjah... Kom, we gaan verder.

- Goed idee, zei Lynn en ze stapte meteen in.

Renee schraapte haar keel, nam plaats achter het stuur en met enige haast reden ze weg van de plek des heils.